

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

Příloha

k usnesení vlády

ze dne 19. července 2012 č. 537

Stanovisko

vlády k senátnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (sněmovní tisk č. 720)

Vláda na své schůzi dne 19. července 2012 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (sněmovní tisk č. 720), a vyslovila s tímto návrhem **nesouhlas**, a to z těchto důvodů:

1. Předložený senátní návrh upravuje ve své převážné části materii, která je již řešena v návrhu poslanců Leoše Hegera, Borise Šťastného, Aleše Roztočila, Marka Šnajdra, Jiřího Štětiny a Jiřího Rusnoka na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách) (sněmovní tisk č. 700), s nímž vláda na své schůzi dne 26. června 2012 vyslovila souhlas. Ohledně těch částí senátního návrhu obsahujících změny dotýkající se stejných ustanovení zákona jako tento poslanecký návrh, zejména pak ohledně změny úpravy vyjadřování souhlasu zákonných zástupců s poskytnutím zdravotních služeb nezletilému pacientovi či pacientovi zbavenému způsobilosti k právním úkonům, považuje vláda za věcně i právně vhodnější řešení úpravu uvedenou v poslaneckém návrhu novely zákona.

2. V novelizačním bodu 2 obsažená změna úpravy opakovaného podávání informací o zdravotním stavu a vyžadování souhlasu pacienta s poskytnutím zdravotních služeb u plánované péče, která zachovává povinnost poskytovatele zdravotní péče opakovat tuto informaci, ale zužuje ji pouze na případy, kdy si pacient takovou informaci vyžádá, je podle názoru vlády s ohledem na ustanovení § 31 odst. 1 písm. b) platného znění zákona (pacientovi musí být umožněno klást doplňující otázky o jeho zdravotním stavu a navrhovaných zdravotních službách) zbytečná a matoucí.

3. Navržená změna právní úpravy vyjadřování souhlasu zákonných zástupců s poskytnutím zdravotních služeb nezletilému pacientovi nebo pacientovi zbavenému způsobilosti k právním úkonům obsažená v čl. I bodech 3 a 4 zachovává povinnost oznámit soudu za účelem ustanovení opatrovníka některé případy názorového střetu mezi zákonnými zástupci pacienta nebo pacientem a jeho zákonnými zástupci, jakkoli právě aplikace této právní úpravy přináší v praxi, a to i podle reakcí soudů a orgánů sociálně-právní ochrany dětí, významné obtíže.

4. Není zřejmý vztah věty první a věty čtvrté nově navrhovaného § 35 odst. 1, pokud by šlo o nezletilého pacienta, jenž by však byl s ohledem na svůj věk a stupeň rozumové vyspělosti způsobilý sám vyjádřit souhlas s poskytnutím zdravotních služeb. Zároveň má vláda pochybnost i o vhodnosti rozlišení kritérií použitých ve větě první a větě čtvrté uvedeného paragrafu. Jestliže se v navrhovaném § 35 odst. 1 větě první hovoří o „nezletilém pacientovi, který není s ohledem na svůj věk a stupeň rozumové vyspělosti způsobilý vyjádřit souhlas“, ale ve větě páté téhož ustanovení již o „nezletilém, který je starší patnácti let“, tak je původně užitě materiální hledisko posuzování způsobilosti k právním úkonům nahrazeno hlediskem formálním, což by vedlo ke snížení práv nezletilých pacientů mladších patnácti let, kteří jsou však s ohledem na svůj věk a stupeň rozumové vyspělosti způsobilí vyjádřit souhlas.

5. Ustanovení navrhovaného § 35 odst. 1 věty čtvrté je nadbytečné, protože nezohledňuje existenci ustanovení § 38 odst. 4 platného znění zákona, které stanoví, ve kterých případech lze poskytnout nezletilému pacientovi nebo pacientovi zbavenému způsobilosti k právním úkonům neodkladnou péči bez souhlasu vždy, neboť takový postup vyplývá přímo ze zákona.

6. Senátní návrh zákona rovněž (oproti zmíněnému poslaneckému návrhu novely zákona o zdravotních službách) neřeší možnost rozhodnout o poskytnutí akutní péče nezletilému pacientovi nebo pacientovi zbavenému způsobilosti k právním úkonům v případech, kdy nelze bez zbytečného odkladu získat souhlas zákonného zástupce a pacient není způsobilý tento souhlas vyslovit.

7. Vláda považuje za nepřijatelné navrhované doplnění § 40 o nový odstavec 3 obsahující úpravu oznamování dodatečného omezení volného pohybu nebo styku s vnějším světem soudu, pokud k němu dojde u pacienta hospitalizovaného na základě souhlasu až v průběhu jeho léčení. Tato úprava je jednak v rozporu s ustanovením § 191a odst. 2 občanského soudního řádu, neboť zužuje povinnost oznamování „dodatečného omezení ve volném pohybu“ způsobem, který občanský soudní řád nepředpokládá, a jednak by vzhledem k navržené formulaci písmene b) mohla být snadno obcházena směrem k faktickému dlouhodobému omezování pohybu pacienta bez oznámení soudu (např. opakovaným omezením s krátkým přerušením vždy po 8 hodinách).

8. Nelze též souhlasit se zařazením blíže nespecifikovaných pověřených členů profesních komor do výčtu osob oprávněných k nahlížení do zdravotnické dokumentace za absence vymezení konkrétního účelu a rozsahu takového oprávnění, jak je navrhováno v novelizačním bodě 9.